

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **Honební společenstvo Řimice** se sídlem Mladeč 132, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Honebního společenstva Bouzov** se sídlem Bouzov – Kovářov 23, **II. města Loštice** se sídlem Loštice, Nám. Míru 66, a **III. obce Bouzov** se sídlem Bouzov 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2013, č. j. KUOK 38275/2013, ve věci přiřčení honebních pozemků,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 23. 4. 2013, č. j. KUOK 38275/2013, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3.300 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**A.**

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litovel (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 8. 2010, č. j. LIT 18085/2010, kterým správní orgán I. stupně přiřadil:

- honební pozemky v k.ú. Obectov, les o celkové výměře 534614 m² k honitbě Řimice, jejímž držitelem je žalobce:

vlastník	parcela	výměra	parcela	výměra	parcela	výměra
město Loštice	271/4 část	448573	273/9	3687	278/2	9412
	271/6	11276	274/1	1367	279/3	910
	271/21	1043	274/2	1798	280/3	698
	271/22	529	275	6726	282/2	8650
	273/5	7571	276	3507	283/1	1608
	273/6	5665	277/1	2931	283/2	3525
	273/7	144	277/2	665	283/3	856
	273/8	514	278/1	748	284/1	3902
	284/2	3633	celkem město Loštice			529938
Q. R.					271/9	4676
Celkem přiřazení k honitbě Řimice						534614

- honební pozemky v k.ú. Obectov a Hvozdečko o celkové výměře 434779 m² k honitbě Bouzov, jejímž držitelem je Honební společenstvo Bouzov:

vlastník	parcela	výměra	parcela	výměra	parcela	výměra
k.ú. Obectov						
město Loštice	les				271/4 část	283400
LČR Šternberk	271/5 les	2466	271/32 les	17205	Sa LČR	19651
Obec Bouzov	cesta				287	899
celkem k.ú. Obectov						303950
k.ú. Hvozdečko						
V. K.	les				270	15043
K., K.	les				271	84288
Ing. V.	les				394	15271
J. Š.	les				395	15894
celkem k.ú. Hvozdečko						130496
Celkem přiřčení k honitbě Bouzov						434446

B.

V předmětné věci již jednou rozhodoval zdejší soud, když rozsudkem ze dne 7. 2. 2013, č. j. 22 A 14/2011-57, zrušil předcházející rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výrok nyní žalobou napadeného rozhodnutí je totožný s výrokem rozhodnutí dříve zrušeného.

C.

Žalobce předně namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, když jeho odůvodnění je v rozporu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), nemá oporu ve správním spise a nerespektuje závěry správního soudu a namítá, že:

- 1) žalovaný nejprve v odůvodnění rozhodnutí (bod 7, 8, 51) tvrdí, že uživatelé honiteb překračují souhrnný součet spárkaté zvěře z důvodu výskytu siky japonské a prasete divokého, následně však uvádí (bod 50), že i přes přičlenění všech honebních pozemků k jedné z honiteb není možné ani pro jednu z těchto honiteb stanovit pro tyto druhy minimální a normované stavy, z čehož dle žalobce plyne, že takovou zvěř nelze v honitbě chovat, a tak ani nemůže dojít k tvrzenému překročení celkového počtu spárkaté zvěře na úkor zvěře srnčí. Jelikož tyto počty nelze stanovit, nemůže to ani mít vliv na celkový počet chované srnčí zvěře. Minimální a normované stavy byly stanoveny pro srnčí jako jedinou zvěř. K této argumentaci dále uvedl, že prase divoké se do celkového počtu spárkaté zvěře dle tzv. bonitační vyhlášky vůbec nezapočítává, a proto jeho výskytem už vůbec nemůže docházet ke snížení celkového počtu spárkaté zvěře (v Řimicích konkrétně u srnce obecného);
- 2) žalovaný tvrdí (bod 9), že v součtu přičleňovaných pozemků dojde ke zvýšení normovaného stavu srnčí zvěře o 10 kusů. Žalovaný však opomněl, že se stanovují i minimální stavy, v tomto případě cca 3 ks, a dle zákona o myslivosti se v honitbě hospodaří se zvěří mezi minimálním a normovaným stavem. Z bodu 10 rozhodnutí žalovaného lze dovodit, že navýšení o 10 ks bude mít za následek stresování srnčí zvěře z důvodu vysokého stavu. Takové tvrzení je dle žalobce účelové, neboť srnčí zvěři je lhostejné, zda její minimální a normované stavy budou rozděleny do dvou honiteb nebo do jedné. Není zřejmé, jak se zabrání jejich stresu tím, že dojde k přičlenění do honitby žalobce nebo rozdělením, stále se jedná o stejně velké území. Žalovaný dále tvrdí, že srnčí zvěř je stresována lovem z posedu, ztrátou mláďat při zemědělských pracích, silniční dopravou, volnočasovými aktivitami. S tímto tvrzením žalobce nesouhlasí, neboť se jedná o objektivní skutečnosti, na které nemá vliv, k jaké honitbě jsou pozemky přičleněny. Dále žalovaný tvrdí (bod 11), že vlastník pozemků nedá souhlas s umístěním příkrmovacího zařízení, čímž bude zvěř v době nouze strádat. Žalobce však poukazuje na ustanovení § 9 odst. 2 zákona, dle něhož může být takové zařízení umístěno i bez jeho souhlasu;
- 3) žalovaný v rozhodnutí poukazuje na překážky (bod 13, 14 a zejména 17), připouští je (obec Olešnice, ohrazené pozemky), avšak v rozporu se znaleckými posudky a s ustanovením § 17 odst. 5 zákona o myslivosti tvrdí, že tyto překážky zvěř neodradí v pohybu. Je nepochybné, že obec Olešnice je překážkou ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti stejně jako ohradníky napájené proudem. Sám žalovaný říká, že to je překážkou, ale snaží se zdůvodnit, proč zvěř tuto překážku překoná. Jeho tvrzení nemají oporu v odborné literatuře. Pokud žalovaný uzná překážku, je jeho povinností postupovat v souladu s ustanovením § 17 odst. 5 zákona o myslivosti a ne hledat důvody, jak zvěř překážku překoná;
- 4) žalovaný tvrdí (bod 15), že vždy vznikne pruh v šířce 400 m, kde mj. zvěř není stresována a v době strádání zde nemá příkrmovací zařízení, a tak se zvyšuje riziko škod. Již z toho důvodu by měly být pozemky přičleněny k honitbě žalobce, neboť pozemky jsou součástí lesa a ten je součástí honitby Řimice a v celé délce komplexu lesa s honitbou Řimice sousedí, zatímco s honitbou Bouzov jsou

propojeny pouze úzkými koridory mezi obcemi. Co se týče vypořádání otázky přirozené komory zvěře žalovaným (bod 37 až 41), žalobce považuje jeho tvrzení za účelová a zavádějící. Žalobce dále doplnil, že právě vedením hranice, jak ji správní orgán svým rozhodnutím vytvořil, vzniká v lesní části klidová zóna 400 m široká, kde bude mít nežádoucí zvěř optimální klidové podmínky, a jak sám správní orgán uvádí, není žádoucí vytváření komory zvěře. Žalobce podotýká, že sporné pozemky za přirozenou komoru zvěře, označil žalovaný nikoli žalobce, žalobce nemá zájem na vytváření klidové zóny zvěře a komory zvěře, kde bude mít sika jako nežádoucí zvěř optimální klidové podmínky a bude jen stěží lovena;

- 5) žalovaný argumentuje vztahem mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem honitby, tyto jsou však dle žalobce druhotné. Dále žalovaný argumentuje škodami vzniklými vlastníky. Ač žalobce požaduje sdělení, kolik vlastníků vyčíslilo škody zvěří, správní orgán se tím nikdy v honitbě Řimice nezabýval. V honitbě žalobce nebyla zatím uplatněna jediná škoda způsobená na lesních pozemcích ze strany zvěře.

Žalobce dále v žalobě požadoval, aby soud svým rozhodnutím zavázal správní orgán povinností přičlenit sporné pozemky k honitbě Řimice.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Zdůrazňuje, že se důsledně vypořádal se všemi výtkami soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 7. 2. 2013, rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za vydané v zájmu zvěře a jejího chovu a v souladu se zákonem o myslivosti, což přesvědčivě zdůvodnil. Žalovaný se podrobně zabýval více možnými variantami přičlenění honebních pozemků, provedl rozbor zájmů zvěře a použil jej podle principu přiměřenosti k odůvodnění konkrétního přičleňování pozemků. V dané lokalitě zájmy zvěře neovlivňují rozhodujícím způsobem blízké zástavby obcí, běžná pastva hospodářských zvířat, místní komunikace či okraje lesů, ale kvalitativně především uspořádanost vztahů při mysliveckém hospodaření se zvěří. Žalobce má od roku 2002 výrazně neuspořádané vztahy s městem Loštice a obcí Bouzov, jejichž pozemky jsou pro řádné myslivecké hospodaření zásadní. Chybějící pozitivní vztahy subjektů působící na zájmy zvěře přímo, zákon o myslivosti neumožňuje nahradit správním rozhodnutím. Žalobce tento nesporný fakt účelově opomíjí. Přičleněním vytvořenou honební hranici v konkrétní lokalitě zákon nevyklučuje, a taková hranice bude vyhovovat zájmům zvěře za podmínek dodržování zákona o myslivosti.

K žalobním bodům žalovaný uvedl, že je pravdou, že některé uváděné skutečnosti (lov z mysliveckých zařízení, zemědělské činnosti, silniční doprava, volnočasové aktivity, apod.) nemají v rámci přičleňování na zájmy zvěře zásadní vliv. Přesto žalobce nesprávně akcentuje některá obecná doporučení zákona o myslivosti a vytrhuje jednotlivosti. Žalovaný nesouhlasí s výkladem § 9 odst. 2 zákona o myslivosti, jak jej podal žalobce. Podle tohoto ustanovení lze postupovat pouze za situace, kdy v honitbě nedá souhlas žádný z vlastníků.

Dle žalovaného nejsou pravdivá tvrzení žalobce o vzájemných rozporech mezi jednotlivými body rozboru zájmů zvěře a o chybějící zákonné opoře úvah v nich uvedených. Dle názoru žalovaného námitky žalobce plynou ponejvíce z částečné neznalosti či mylné interpretace příslušných ustanovení obecně závazných předpisů. Účelové úvahy žalobce o komorách zvěře, teritoriích, klidových zónách srnčí zvěře, výskytu siky japonského nebo rozpor s bonitní vyhláškou, nepovažuje žalovaný za relevantní.

Žalovaný uvádí, že nelze tvrdit, že na stejném celkovém území musí být stanoveny vždy stejné normované stavy. Vyhláška může umožnit normované stavy odchylně. Možnosti bonitace jsou legislativně omezeny pouze minimálním celkovým stavem, nikoli minimálním zastoupením zvěře. Není pravdou, že do výpočtu spárkaté zvěře je započítáno prase divoké, tento druh je předmětem samostatné úvahy.

Nelze tvrdit, že pohyb zvěře omezují domnělé koridory mezi honebními pozemky. Zákon o myslivosti pojem koridor nezná a zvěř ani takto honební pozemky v krajině nevnímá. Nelze tvrdit, že je jedinkým jevem pronikání zvěře do neoplocených zahrad zejména na krajích obcí, toto lze běžně za úsvitu i za soumraku pozorovat.

Dle žalovaného nelze tvrdit, že neoplocené části obcí, elektronické ohradníky nebo blízké silnice v dané lokalitě jsou limitujícími překážkami ve smyslu § 17 odst. 6 zákona o myslivosti.

Není pravdou, že vyčíslení dosavadních škod zvěří v honitbě Řimice je pro rozhodnutí o přiřazení relevantní. Předmětem řízení jsou honební pozemky, které doposud nejsou součástí této honitby.

K řízení se jako osoba zúčastněná na řízení připojilo Honební společenstvo Bouzov, Město Loštice a obec Bouzov; k žalobě se však nijak nevyjádřili.

D.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

E.

Krajský soud musí konstatovat, že žalovaný se při novém rozhodování nevypořádal přezkoumatelně s vadami, které předchozímu rozhodnutí vytýkal v rozsudku zdejší soud, přestože uvádí, že všechny nedostatky vytčené krajským soudem vyčerpávajícím způsobem odstranil. Rozhodnutí žalovaného však opět neobsahuje úvahu, z níž by bylo soudu seznatelné, proč došlo k přiřazení pozemků k té či oné honitbě. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nově zabývá obecnými východisky hodnocení zájmu zvěře bez konkrétní návaznosti a logičnosti k jeho následné úvaze, a je zřejmé, že tímto jsou ovlivněny i žalobní body žalobce, který namítá nesprávnost těchto nových, často poměrně vágních, tvrzení žalovaného.

F.

Krajský soud předně ve stručnosti uvádí, že již v předchozím rozhodnutí zdejšího soudu bylo jednoznačně uvedeno, že prioritním zájmem nadřazeným všem zájmům ostatním, který musí orgán státní správy myslivosti při svém rozhodování vždy zohlednit, je zájem na ochraně a chovu zvěře. Posouzení zájmů ostatních má své místo jen tam, kde právě tento zájem nevede k jednoznačnému závěru.

Krajský soud neshledal důvody, pro které by se měl od uvedených úvah a závěrů odchýlit, proto je vzal za základ svých úvah a závěrů i při opětovném posouzení této věci.

Soud v intencích zejména uplatněného žalobního bodu č. 3) opět poukazuje na právní úpravu relevantní pro posouzení tohoto případu, kterou představuje předně ustanovení § 17 odst. 4, 5 a 6 zákona o myslivosti, podle kterých se při tvorbě honiteb nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, kryt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými (například vodoteče, cesty, silnice). Honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou. Při tvorbě honiteb se musí přihlížet k jejich tvaru. Nelze vytvořit ani uznat honitbu, která má tvar úzkého pozemkového pruhu v nejširším místě širokém jen 500 m, i když by dosahovala stanovené minimální výměry. Toto ustanovení se netýká okrajových částí honitby (výběžků). Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnaní hranic honiteb výměnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním.

Výklad tohoto ustanovení podal zdejší soud účastníkům již v rozsudku ze dne 16. 8. 2007, č.j. 22 Ca 100/2006-46, na kterém setrval v rozsudku ze dne 7. 2. 2013, č. j. 22 A 14/2011-57, a i nadále setrvává. Krajský soud zdůrazňoval a zdůrazňuje i nadále, že při rozhodování o přičlenění pozemků je třeba vždy zvážit, zda přičlenění přispěje ke zlepšení podmínek řádného mysliveckého hospodaření či nikoli. Přičlenění proto nelze posuzovat jen obecnými zásadami tvorby honiteb dle § 17 zákona o myslivosti, ale již jen z povahy věci je třeba zohlednit další okolnosti pojící se k jednotlivým honebním pozemkům. Je tedy povinností správních orgánů posoudit, zda konkrétní řešení se zohledněním všech relevantních skutečností objektivně přispívá k ochraně a rozvoji zvěře (srov. str. 6 – 7 odkazovaného rozsudku).

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že hranice honiteb, totožné s překážkami, které mohou být pro zvěř nebezpečím, zvěř neodradí od toho, aby je překonávala, což se zejména týká komunikací. K ochraně zvěře na komunikacích nemůže přispět změna průběhu honební hranice... teprve oplocená komunikace se stává vhodnou a nutnou variantou honební hranice (bod 13)... Obdobně nejsou pro zvěř zvláště pro srnčí překážkou zastavěné části obcí, pokud nejsou účinně souvisle oploceny. V ranních a večerních hodinách srnčí zvěř běžně prochází v těsné blízkosti zástavby. Stejně tak srnčí zvěř volně prochází vizuálně ohrazenými pastvinami pro hospodářská zvířata bez ohledu na to, zda jsou ohradníky pod elektrickým napětím (bod 14). Ztotožnění překážek, které mohou být pro zvěř nebezpečím, s honební hranicí, nemá vliv na zájem zvěře. Každoroční vysoké ztráty dopravou na zvěři jsou obecně známou realitou bez ohledu na to, zda je daná komunikace honební hranicí (bod 17).

Takové tvrzení žalovaného nejen že je nelogické, když soudu není např. zřejmé, jak může žalovaný tvrdit, že srnčí zvěř prochází ohradníky pod elektrickým napětím, ale zároveň je v rozporu s ustanovením § 17 odst. 5 zákona o myslivosti, který jednoznačně stanoví, že i v případě splnění podmínky

souvislosti pozemků tvořících honitbu, tyto nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím. Pokud zákon jednoznačně stanoví, že takové pozemky nelze začlenit do jedné honitby, nemůže se žalovaný s překážkami vypořádat toliko lakonicky tak, že překážky připustí, nicméně uvede, že zvěř neodradí od toho, aby je překonávala. Je to právě správní orgán, který přiřčením pozemků k jednotlivým honitbám a právě využitím překážek k jejich ztotožnění s honební hranicí, má dbát o ochranu zvěře a účelnou tvorbou honiteb snižovat riziko ztrát na zvěři, nikoli toto bagatelizovat.

Žalovaný v této souvislosti nikterak neosvětlil, proč silnice Hvozdečko – Olešnice – Bílá Lhota, která především v letní turistické sezóně představuje hlavní dopravní spojnici od silnice R35 k hradu Bouzov, nepředstavuje pro zvěř nebezpečí, byť není dálnicí. Jakkoli žalovaný uvádí, že riziko ztrát na zvěři je u silnic probíhajících honitbou běžnou realitou, neosvětlil nijak, proč případným jiným trasováním hranice honitby nelze toto riziko alespoň snížit.

Jak posudek Doc. Ing. M. V., CSc., a zejména posudek Ing. J. B., jednoznačně uzavřely, že obec Olešnice tvoří výraznou překážku pohybu zvěře a již v předchozím rozhodnutí krajský soud zdůraznil, že „bude povinností správních orgánů, aby při odhlédnutí od tendenčních úvah a závěrů žalobcem předkládaných znaleckých posudků vypořádaly závěry ve znaleckých posudcích obsažené, které mají svůj reálný základ v zájmu zvěře, zejm. závěr obsažený ve znaleckém posudku Ing. J. B., že Olešnice přilehlé k předmětným pozemkům jsou téměř neprůchodné a představují tak překážku pohybu zvěře (srov. str. 5 předmětného znaleckého posudku).“

Žalovaný k tomuto však ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že obec nebrání zvěři ve volném pohybu krajinou, zdůraznil podmínku souvislosti honebních pozemků a doplnil, že na rozdíl od znalce sleduje při rozhodování rozbor reálných zájmů zvěře posouzením všech stránek konkrétních variant přiřčenění. Žalovaný však své konkrétní úvahy reflektující konkrétní posuzovaný případ, kterými byl veden při posouzení konkrétních variant, neuvedl, proto je takové jeho zdůvodnění neztotožnění se s tvrzeními znalce o existenci překážky nepřezkoumatelné a správní orgán tak nedostal povinnosti, ke které jej zavázal krajský soud v rozhodnutí ze dne 7. 2. 2013, č. j. 22 A 14/2011-57.

Správní orgán musí přezkoumatelně vyhodnotit, proč se závěry ve znaleckých posudcích nesouhlasí. Jak uvedl soud výše, dle ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti, pokud pozemky tvoří překážku, nelze je začlenit do jedné honitby, byť by vyhovovaly pojmu souvislosti. Žalovaný tedy nemůže jím zvolené přiřčenění odůvodnit podmínkou souvislosti, aniž by se řádně vypořádal s existencí překážky. Soud proto shledal žalobní námitku č. 3) důvodnou.

G.

Správní orgány byly předchozím rozhodnutím zdejšího soudu zavázány, aby řádně vyhodnotily zájmy zvěře a jejího chovu na přiřčenění předmětných honebních pozemků (příp. jejich částí) k té či oné honitbě. Až v případě, že vyhodnocení tohoto zájmu bude skutečně nabízet více rovnocenných variant řešení, mohou zohlednit při svém rozhodování i zájmy jiné [např. zájmy držitelů (uživatelů) honiteb a vlastníků honebních pozemků]. Je tedy pravdou, jak uvádí

žalobce v žalobním bodu č. 5) žaloby, že vztahy mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem honitby jsou při posouzení věci až druhotné, neboť zájmy držitelů (uživatelů) honiteb či vlastníků honebních pozemků musejí zájmům zvěře – jsou-li s nimi v rozporu – vždy ustoupit, nicméně správní orgán je oprávněn k nim po řádném vyhodnocení zájmu zvěře a jejího chovu při zjištění více rovnocenných variant, rovněž přihlížet.

Žalovaný se o rozbor zájmu zvěře sice pokusil, ale naprosto nedostatečně, neboť z jeho rozhodnutí není vůbec zřejmé, proč je právě zvolená varianta přiřazení pozemků tou, při níž je lépe ochráněna zvěř a její chov, než při jiné variantě.

Soud tedy znovu konstatuje, že jediným přezkoumatelným způsobem, jak lze zdůvodnit přiřazení pozemků k té které honitbě, je na základě zákonných kritérií a zejména s ohledem na prvořadý zájem na ochraně zvěře a jejím chovu a konkrétních podmínek přiřezovaných pozemků učinit rozbor všech v úvahu přicházejících variant a na základě tohoto rozboru zvolit tu variantu, která bude nejlépe splňovat podmínky stanovené zákonem a která bude mít jako prvořadý zájem ochranu zvěře a její chov. Jinými slovy, žalovaný musí při odůvodnění svého rozhodnutí užít srovnávací metodu a porovnat všechny v úvahu přicházející varianty. Ostatně již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007-94, zdůraznil právě potřebu, aby správní orgán vysvětlil a zdůvodnil své rozhodnutí hledisky uznávanými zákonem o myslivosti. Tak se s ohledem na výše uvedené v tomto přezkoumávaném případě opět nestalo.

Předmětem soudního přezkumu přitom mohou být jen úvahy a závěry žalovaného sdělené účastníkům řízení v napadeném rozhodnutí; není úkolem soudu jakkoli tyto úvahy vytvářet či domýšlet.

Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a jako takové bylo podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání zrušeno.

H.

K žalobnímu bodu č. 1) žalobce soud uvádí, že žalovaný nejprve v obecných východiscích hodnocení zájmu zvěře pod bodem 7 konstatuje současný stav siky japonského a prasete divokého v jednotlivých honitbách, následně v bodě 50 (ve spojení s bodem 51) konstatuje, že dle jeho názoru žádná z variant přiřazení pozemků neumožňuje následně zařadit honitbu dle bonitní vyhlášky do jakostní třídy pro siku japonského nebo prase divoké (s ohledem na prvotní zájem na ochraně srnčí zvěře). Soud tak neshledává žalobcem tvrzenou rozpornost mezi uvedenými tvrzeními tak, jak je namítána žalobcem.

K žalobnímu bodu č. 2) žalobce soud toliko uvádí, že se opět jedná o pouhé konstatování žalovaného v rámci obecných východisek hodnocení zájmu zvěře, a to navíc když žalobce toto východisko namítá nepřesně, neboť žalovaný uvedl, že v jedné z honiteb nebo v součtu obou honiteb odpovídá nejvýše o 10 ks srnčí zvěře. Soudu není zřejmé, jak žalobce došel ke spojení tohoto východiska s následujícím tvrzením žalovaného, že *z podstaty věci je v zájmu srnčí zvěře (i ostatních druhů) vytvářet podmínky, kdy zvěř ve svých přirozených projevech není stresována a není bráněno rozvoji jejích biologických potřeb*. Jedná se o obecná konstatování žalovaného, bez z rozhodnutí nevyplyvajícího vlivu na předmět věci. Je

však pravdou, jak uvádí žalobce, že žalovaným následně vymezené stresové faktory jsou objektivními skutečnostmi, na které nemá vliv, k jaké honitbě jsou pozemky přiřčeny (což ostatně následně připustil i žalovaný ve vyjádření k žalobě). Co se týče výkladu ustanovení § 9 odst. 2 zákona o myslivosti, je pravdou, že podle tohoto ustanovení může orgán státní správy myslivosti postupovat pouze za situace, kdy v honitbě nedá souhlas žádný z vlastníků honebních pozemků v honitbě; nelze takto postupovat při nesouhlasu pouze jednoho z vlastníků honebních pozemků.

K žalobnímu bodu č. 4) žalobce soud konstatuje, že bod 15 odůvodnění rozhodnutí žalovaného je opět pouze východiskem, které navíc vyplývá z ustanovení § 45 odst. 1 písm. s) zákona o myslivosti, jímž je zakázáno lovit zvěř na čekané, přikrmovat zvěř, umisťovat myslivecká zařízení a provádět lov z mysliveckých a jiných zařízení ve vzdálenosti do 200 m od hranic sousední honitby.

Co se týče přirozené komory zvěře a úvah žalobce, tyto není soud schopen vyhodnotit, když se jedná o ničím nepodložená tvrzení a pouhá konstatování. Na druhé straně není schopen soud přisvědčit ani závěrům žalovaného, který rovněž ve svém rozhodnutí skutečnosti týkající se přirozené komory zvěře a charakteristiky srnčí zvěře, s níž žalobce polemizuje, toliko tvrdí, aniž by se relevantním způsobem vypořádal s argumentací žalobce a tuto případně vyvrátil. Jakkoli osvětluje, že komora zvěře na hranici honitby vytváří klidovou lokalitu (byť bez přikrmování v době strádání – srov. body 38 a 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí), která pro srnčí zvěř není potřebná (bod 39), zdůrazňuje současně, že vytvoření komory by mohlo vést k negativnímu nárůstu populace siky japonského (bod 41), přesto tuto komoru stanovením hranice v jejím středu fakticky zachovává, a to i přesto, že má za to, že vytváření takové komory je nežádoucí (bod 41). Tím vytváří v odůvodnění vlastního rozhodnutí rozpor, který nikterak dále nevysvětluje. To je ovšem důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Pro úplnost soud uvádí, že nemůže ve svém rozhodnutí zavázat správní orgán k tomu, aby v dalším řízení přiřčil sporné pozemky k honitbě Řimice, neboť takový závěr je předčasný, když dosud nejsou základní úvahy žalovaného přezkoumatelné.

I.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky vychází z procesního úspěchu žalobce ve sporu, kdy žalobci tak dle § 60 odst. 1 s.ř.s. vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a paušální náhrada hotových výdajů za jeden provedený úkon odpovídající právní službě advokáta ve výši 300 Kč/úkon (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13). Tímto úkonem je sepsání žaloby. Takovým úkonem však není „příprava a převzetí věci“, když součástí takového úkonu advokáta je i „převzetí“, zatímco žalobce sám neměl od koho co „převzít“.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud

žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud těmto osobám v řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 21. května 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu